

Sygn. akt II Ka 534/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka
Sędziowie:	SO Jerzy Kozaczuk (spr.) SO Teresa Zawiślak
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013 r.

sprawy **A. K. i K. Ł.**

oskarżonych o przestępstwa z art. 279 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 26 sierpnia 2013 r. sygn. akt VII K 282/13

zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych A. K. i K. Ł. w ten sposób, iż przy przyjęciu za podstawę wymiaru kary art. 279 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 i 3 kk i w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza im kary po 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych (dziesięć); w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonych od opłaty za obie instancje i wydatków postępowania odwoławczego, przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 534/13

UZASADNIENIE

A. K., K. Ł. i J. B. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 4 lutego 2013r. w N. gm. Ł. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać włamania do nieczynnej hali produkcyjnej Zakładu Produkcji (...), gdzie po uprzednim wybiciu szyby w oknie weszli do środka z zamiarem kradzieży elementów metalowych, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na interwencję pracownika papierni, czym działali na szkodę PPHU (...) i S. S.

tj. o czyn z art. 13 § 1 k w zw. z art. 279 § 1 kk

a ponadto

A. K. i K. Ł. o to, że :

II. w dniu 3 lutego 2013r. w N. gm. Ł. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do nieczynnej hali produkcyjnej Zakładu Produkcji (...), gdzie po uprzednim wyważeniu zabezpieczenia z desek w oknie weszli do środka skąd następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia elementów metalowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 30 zł na szkodę PPHU (...) i S. S.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

III. daty bliżej nieustalonej w okresie od dnia 10 do 15 stycznia 2013r. w N. gm. Ł. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do nieczynnej hali produkcyjnej Zakładu Produkcji (...) gdzie po uprzednim wyważeniu zabezpieczenia z desek w oknie weszli do środka skąd następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia elementów metalowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 30 zł na szkodę PPHU (...) i S. S.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2013r. Sąd Rejonowy w Siedlcach:

1. oskarżonego J. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt I a.o. wyczerpującego dyspozycję art. 13§ 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art.13§ 1 kk w zw. z art.279 § 1 kk skazał, zaś na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art.279 § 1 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył wobec J. B. karę grzywny w rozmiarze 60 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od 04.02.2013r. do dnia 05.02.2013r. gdzie jeden dzień zatrzymania równa się dwóm dziennym stawkom grzywny po 10 zł.

2. Oskarżonego A. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z pkt I-III a.o. wyczerpujących dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 279 § 1 kk przy czym uznał, że popełnione zostały w podobny sposób w krótkich odstępach czasu i za to na podstawie art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 279 § 1 kk skazał go, zaś na podstawie art.14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby lat 5.

Na podstawie art. 33 § 2kk wymierzył wobec A. K. karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

3. Oskarżonego K. Ł. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z pkt I-III a.o. wyczerpujących dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 279 § 1 kk przy czym uznał, że popełnione zostały w podobny sposób w krótkich odstępach czasu i za to na podstawie art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 279 § 1 kk skazał go, zaś na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby lat 5. Na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył wobec K. Ł. karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Zasądził tytułem opłaty: od J. B. 240 złotych, od K. Ł. i A. K. po 380 zł oraz obciążył ich kosztami postępowania po 200 zł od każdego z nich.

Apelację od powyższego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze w stosunku do K. Ł. i A. K. na ich niekorzyść zaskarżył prokurator, zarzucając mu rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego,

to jest art. 14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk przez błędne podanie jego w podstawie wymiaru kary pozbawienia wolności w stosunku do K. Ł. oraz A. K..

Powołując się na powyższe wniosł o zmianę wyroku poprzez wyeliminowanie z podstawy wymiaru kary pozbawienia wolności art.14 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk. w stosunku do A. K. w pkt. 2 w sentencji wyroku i K. Ł. w pkt 3.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie. Jednocześnie Sąd odwoławczy dopatrył się uchybienia z urzędu, jak też uznał że wymierzone K. Ł. oraz A. K. kary są rażąco surowe. Wprawdzie w niniejszej sprawie apelacja została wniesiona jedynie na niekorzyść oskarżonych, to jednak stosownie do treści przepisu art. 434 § 2 kpk środek odwoławczy wniesiony na niekorzyść oskarżonego może spowodować orzeczenie na jego korzyść i w przedmiotowej sprawie Sąd ad quem z tej możliwości skorzystał. Nadto w orzecznictwie zasadnie wskazuje się, że Sąd odwoławczy ma prawo i obowiązek zbadania sprawy pod względem merytorycznym i prawnym nie tylko w granicach środka odwoławczego, ale także z urzędu niezależnie od tych granic - w celu stwierdzenia, czy nie zachodzi oczywista (obecnie rażąca) niesprawiedliwość wyroku (wyrok SN z dnia 29 maja 1973 r., V KRN 118/73, OSNKW 1973/12/155).

W ocenie Sądu Okręgowego w pełni na podzielenie zasługiwało stanowisko prokuratora, iż Sąd I instancji niezasadnie powołał w podstawie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności w punkcie 2 wyroku wobec oskarżonego A. K. oraz w punkcie 3 wyroku wobec oskarżonego K. Ł. art. 14 § 1 kk. Analiza treści zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazuje, iż Sąd Rejonowy oprócz przypisania oskarżonym A. K. i K. Ł. winy w zakresie popełnienia jednostkowych przestępstw, przyjął również zgodnie z art. 91 § 1 popełnienie ich w ramach ciągu przestępstw.

Jedną z przesłanek zastosowania konstrukcji przewidzianej w art. 91 § 1 kk jest to, by możliwe było orzeczenie jednej kary "na podstawie przepisu, którego znamiona każde z przestępstw wyczerpuje". Stosownie do art. 14 § 1 kk karę za usiłowanie wymierza się w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa. Podstawą wymiaru kary za dokonanie i za usiłowanie tego samego typu przestępstwa będzie zatem ten sam przepis części szczególnej i tylko on winien znaleźć się przy wymiarze kary. W takiej sytuacji, podstawą prawną wymiaru kary łącznej stanowią art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i właśnie te przepisy należało powoływać, konstruując wyrok. Dlatego konieczna była korekta orzeczenia zgodnie z wnioskiem prokuratora.

Zdaniem Sądu Okręgowego należało dodatkowo zwrócić uwagę na fakt, iż Sąd Rejonowy wydając rozstrzygnięcie w zakresie kar grzywny wymierzonych A. K. i K. Ł. nie wskazał za które z trzech przypisanych im przestępstw zostały one wymierzone. Na potrzeby niniejszego postępowania przypomnieć należy, że celem instytucji uregulowanej w art. 91 § 1 kk jest poddanie sprawy czynów spełniających określone warunki jednej ocenie prawnokarnej i wyciągnięcie jednej konsekwencji w zakresie reakcji penalnej. Tym samym łączność zachodząca między poszczególnymi przestępstwami należącymi do ciągu powoduje odstąpienie od konieczności orzekania o konsekwencjach prawnych za każde przestępstwo, gdyż zachowanie sprawcy stanowi całość podlegającą ocenie, za czym przemawiają względy kryminalnopolityczne, procesowe i pragmatyczne.

W związku z powyższym zakładając spójność systemową przepisów regulujących instytucję ciągu przestępstw należy uznać, że przewidziana w art. 91 § 1 kk redukcja konsekwencji karnych, wynikających z konkretnych przepisów ustawy karnej, i zastosowanie ich do dwu lub więcej popełnionych przestępstw dotyczy wszystkich konsekwencji wynikających z naruszenia tych przepisów. Wobec tego, konstrukcję art. 91 § 1 kk należy interpretować w ten sposób, że zawarta w tym przepisie dyrektywa wymierzania jednej kary za przestępstwa składające się na ciąg przestępstw przewidziany w art. 91 § 1 kk - ma odpowiednie zastosowanie do orzeczonej na podstawie art. 33 § 2 kk kary grzywny. W przeciwnej bowiem sytuacji, a więc przyjęcia poglądu, iż przepis art. 91 § 1 kk ma zastosowanie wyłącznie do kary pozbawienia wolności, zachodziłaby konieczność wymierzania kary grzywny na zasadach ogólnych, a więc za poszczególne czyny objęte ciągiem przestępstw i w konsekwencji stosowania dyrektyw zawartych w art. 85 kk, co z kolei prowadziłoby do kolizji z normą art. 91 § 1 kk. Dlatego Sąd odwoławczy widział konieczność umieszczenia art. 91 § 1 kk w zw. z art.

33 § 2 kk, co jednoznacznie wskazuje, że wymierzona kara grzywny dotyczy wszystkich przestępstw wchodzących w tzw. ciąg przestępstw.

Przechodząc następnie do sygnalizowanej na początku uzasadnienia kwestii wymiaru kar, nie można zaakceptować poglądu Sądu I instancji, iż karami współmiernymi do wagi popełnionych przez oskarżonych A. K. i K. Ł. czynów są kary pozbawienia wolności w wymiarze odpowiednio: 2 lat oraz 1 roku i 8 miesięcy, jak również kary grzywny w rozmiarze 100 stawek po 10 zł każda. Oczywiście Sąd Okręgowy ma świadomość, iż niniejszy wyrok został wydany w trybie art. 335 kpk, zatem jest swoistym układem między stronami, zaakceptowanym przez Sąd. Jednak zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego wydaną w sprawie I KZP 5/13 z dnia 25 września 2013 r. (OSNKW 2013/11/92) „kontrolę instancyjną wyroku wydanego w trybie określonym w art. 343 kpk, poza modyfikacją wynikającą z art. 434 § 3 kpk, przeprowadza się na zasadach ogólnych”. Nie ulega wprawdzie wątpliwości, iż oskarżeni dopuszczając się popełnienia przypisanych im czynów ujętych w ciąg przestępstw, w sposób oczywisty naruszyli porządek prawny. Niemniej jednak nie można zapominać, iż zgodnie z dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 kk i art. 53 § 2 kk, Sąd podejmując decyzję w zakresie wymiaru kary winien mieć zawsze na względzie również to, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, a także aby odpowiadała stopniowi społecznej szkodliwości czynu. Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy zwrócić należy przede wszystkim uwagę na fakt, iż suma strat spowodowanych przestępstwami, mimo ich wielości jest bardzo niska (łącznie 60 zł). Oskarżeni włamali się do nieczynnych pomieszczeń magazynowych, dwukrotnie poprzez wypchniecie drewnianej palety, którą zabezpieczone było okno i raz wybijając dwie szyby. Ich działania nie spowodowały zatem dalej idących konsekwencji w działaniu przedsiębiorstwa (np. przestój spowodowany rozmontowaniem linii produkcyjnej), a suma strat związanych przełamaniem zabezpieczenia również jest niewielka. Okoliczności te w zestawieniu z dotychczasową niekaralnością oskarżonego A. K. oraz uwzględniając fakt, że K. Ł. był karany za przestępstwo innego rodzaju na samoistną grzywnę jednoznacznie prowadzą do wniosku, iż orzeczone wobec nich przez Sąd I instancji kary pozbawienia wolności i to nawet w ramach instytucji warunkowego zawieszenia ich wykonania są karami rażąco wygórowanymi. W związku z powyższym, w ocenie Sądu Okręgowego, kary te należało złagodzić do roku pozbawienia wolności, zaś kary grzywny do 70 stawek dziennych, przy przyjęciu każdej z nich na poziomie 10 złotych.

W pozostałym zakresie rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego zawarte w zaskarżonym wyroku, w tym dotyczące zawieszenia kar pozbawienia wolności i wyznaczonego okresu próby nie wymagały korekty.

Rozstrzygnięcie o wydatkach za postępowanie odwoławcze znajduje swoje oparcie w treści art. 624 § 1 kpk, gdyż przemawiają za tym względy słuszności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk oraz art. 456 kpk orzekł jak w wyroku.